

"Proč se to všechno semlelo, Johnny? Proč? Protože jsme byli vožralí jak prasata, ruplo nám prostě v hlavě a jednoduše to nemohlo vzít jinej konec. Kápli jsme před nádražím v Little Rock na odstavenej vagón, urazili plombu a bylo to hotový. Našli jsme tam bedny s ginem, pár flašek jsme klofli a hned za násypem jsme si trochu pomohli k náladě."

Ilustrační foto

foto: Hobo ©

"Krucinál! Proč jsme se tam museli vracet! Chtěli jsme si udělat ještě zásobu na cestu do vlaku a tak jsme k vagónu zašli znova. Pro ty zatracený flašky! Hlídal jsem s Re-dem venku, kluci zatím vlezli dovnitř a že vyberou něco nóbl. Ale štrachali tam blbci moc dlouho. Najednou se za vagónem objevili dva poldové s lucernama a v rukou, bouchačky připravený a už šli po nás. Utíkal nemělo smysl a ani se nám moc nechtělo - bylo nám blbý nechat v tom lítat kluky ve vagónu samotný. Tak jsme jen trochu ustoupili, zatímco poldové si chtěli krejt záda vagónem. A to neměli dělat. Kluci jim z vagónu vlítli na hřbet, povalili je a poldové byli bezmocný jak kořata. Víš, stalo se to všechno teprve předevčírem, ale mně už to připadá jako před několika lety."

"Ježíšikriste, Johnny, ono to asi nejde, ale snaž se pochopit! Léta jsme zdrhali před policajťama, tolikrát od nich obraný do posledního centu nebo zavření na pár dní do vymrzlejš ajnclíků. Nenáviděli jsme je pro ty jejich tučný ksichty, pro ty nový krásný uniformy. Nedovedli pochopit naši horečku, která nás stále honila po celejš Státech na všem, co mělo železný kola. Nevynechali jsme jedinou příležitost - vykrádali jsme vagóny, dělali vše pro to, aby nás nedostali a oni nám to zase vraceli i s úrokama. Někdy to fakt nebyla sranda."

"Jo, jak to dopadlo s těma poldama? Našli jsme u nich zacvakovací pouta, ten jejich nenáviděnej symbol, tu příčinu tolikrát odřenejš a naběhlejš zápěstí. Nemohlo to s nima jinak dopadnout. Už jsem ti řekl, že jsme byli vožralí - no, a tak nás nenapadlo nic lepšího, než je připoutat těma železkama k vedlejš velké koleji. Pěkně napříč. Chraň pánbůh, nikdy jsme nebyli nějácí zabijáci, ale teď jsme si s chutí počkali za zatáčkou na ten vlak, kterej nám vynahradil ty léta svinskýho života."

Zmlkl jsem. Co mu to vlastně vykládám, nějakými klukovi, skoro to vypadá, že utíká od mámy. Co o něm vlastně vím? Řekl, že se jmenuje Johnny a naskočil ke mně v nějaké stanici před San

Antoniem na vagón - už to bude pomalu tak dvě hodiny. Nejdřív jsem myslel, že se jedná o maskovanýho poldu, ale na vagónech byl moc jistě. Byl to čistokrevnej hobo. Zatraceně, moc toho teda nenapovídá, to je fakt. Přece se mu tady nebudu zpovídat z celýho svýho života. Lokomotiva nabírala rychlost a nákladní vagóny rachotily, jako když se stěhuje železářství. "VROUMMMMM", nákladák prolít stanicí, lokomotiva za jízdy nabrala vodu a prudkej vítr se postaral o promočení našich šatů. Rozprášená voda sebou ještě strhla saze z kouře od komína a my v tu ránu vypadali jak topiči. S tím rozdílem, že polonahému topiči v lokomotivě někde na čele vlaku nepřimrzaly mokré šaty na těle. Ten mráz dělal svý. Před lety mi první hobo, který jsem potkal, říkali, že tu vodní spršku musí prodělat každý, že to je křest každého hoboa. Před lety ? Často jsem poslední dobou vzpomínal na zašlé časy, na všechny ty lidi, co jsem v životě poznal. Ale stačilo vždy projet vodní sprchou a mně se v mysli vybavilo především mé dětství. Jako na dlani. Ta sprška vody mi tak trochu vždy připomínala našeho faráře v Dallasu, když kropil své věrné ovečky svěcenou vodou.

Kostely. To byla vůbec kapitola sama pro sebe - v Dallasu, kde jsem se narodil, jich byla děsná fůra a všechny jsem je důvěrně znal. Ale z vlastní vůle ne, to zase ne. Má matka byla totiž kostelama úplně posedlá - katolicej, presbyteriánskej nebo co já vím čerta starýho jakej jinej - to jí bylo jedno. Myslím, že chudák stará těm náboženskej obřadům moc nerozuměla, ale pokud byl kostel hezkej a farář začal mluvit, z kostela by jí nikdo nedostal. No a já tam musel dřepět s ní, i když jsem si často myslel, že se nudou ukoušu. Ale to jsem trochu odbočil - jenom jsem si vzpomněl na ty faráře a jejich svěcený vody v Dallasu. Pro mě byla ta sprška na vagónech vždycky symbol, že jsem jako hobo ještě dobrej, že na mě prostě nikdo nemá. Do smrti nezapomenu na jedno nedělní kázání. Bylo vedro jako vždycky, písečný prach byl úplně všude a kostel byl narvanej k prasknutí. Bylo to totiž jediný místo, kde se dalo trochu rozumně dejchat. Občas projel na koni kolem kostela jezdec, ale kopyta koně vždy v písku doslova zašustila, místo aby tak typicky klapala. Chlapi vzadu v posledních lavicích si olizovali rozpraskané rty a jenom vědomí, že Smithovi v baru došel led, je drželo v kostele. Slunce lezlo stále nahoru a bylo hůř a hůř. Vedro na zalknutí.

Faráři na kazatelně bylo jasný, proč má dnes tak plno v kostele a proto bouřil při svém řečnění jak divej. A jak to tehdy bylo zvykem, ani si moc nebral servítky. Rozebíral právě lidové rčení, že "Boží mlýny melou pomalu, ale jistě" a všem bylo jasný, že chce abychom byli rádi za to, co máme. A jestli prý něco nejní fér, že von to Bůh časem spraví. Ale já byl tehdy malej špunt, tohle jsem nechápal, ale co mě hrozně děsilo, byla ta představa Božích mlýnů. Měli jsme totiž doma takovej ten mlejnec na kafe, ten úplně typickej, jakej snad musí být všude - s dřevěným šuplíčkem, mosazným krytem a zahnutou pákou. No a já se už odmala bál, že tam jednou strčím prst a že to bude chrupat při mletí úplně stejně, jako vždy chrupala kávová zrnka. Fakt, byl to zdroj mých nočních děsů. A pak se ještě objeví tenhle farář a začne povídat o Božích mlýnech a já už je jasně viděl: ohromný monstra, do kterých se sypou hříšníci celýho světa a dole padají rozemletí na kousky ? Běhal mně z toho mráz po zádech.

"PRÁSK !!!" Rychle jsem vylít a díval se po vagóně, co se děje.

"Klid, kámo", povídá Johnny, "na voze před námi je uvolněná plachta a ta teď práskla ve větru, Nic se neděje. Spal jsi jak dřevo a teď takhle trojčíš."

"Kolik už bylo tunelů, Johnny? Dva? O.K., za chvíli jsem z toho venku - ještě třetí tunel a jsme v Mexiku. A promiň, že jsem tak vylít, myslel jsem že po nás zase střílejí", pomalu se už zase uklidňuji.

Johnny trhne hlavou: "Proč by po nás měli střílet?" Je fialovej mrazem, drkotá zubama a tak je mu špatně rozumět.

"Jo promiň, já ti to vlastně nedopověděl", vzpomínám si. "Ale nejni už skoro vo co stát. Je to moc blbá historie. No jak chceš:

Naskočili jsme s klukama - celkem jsme tedy byli čtyři - na ten popravčí vlak s fakticky blaženým pocitem a s plánem, že když mrsknem kostrou, tak jsme za dva dny v Mexiku. Ale zapomněli jsme my blbci na to nejdůležitější - že už podél trati funguje telegraf.

Cesta se změnila na peklo. Bylo jasné, že poldy už museli najít a všichni od dráhy jsou na nohou, aby nás dostali. Ke třetí hodině ranní jsme projížděli Texarkanou, nádraží celý svítilo a my jsme sebou díkybohu praštili ze zvyku do smetí uvnitř prázdného vagónu. Na poslední chvíli - na nápis UNION nad našimi hlavami se snesl déšť kulek a z prken jen lítaly třísky. Ne, vlak kvůli nám nezastavil, to si nemohli dovolit, ale v každé stanici nás řádně přivítali.

Do Dallasu jsme dojeli celkem v pořádku, jenom Mike měl čistej průstřel ramenem. Ale jako starej veterán občanský války povídá: "O.K., jedeme dál, ať už jsme prý konečně v tom Mexiku." Rozdělili jsme se. Já a Red jsme jeli oklikou přes Houston a kluci že pojedou jako do Texasu. Ve Forth Worthu že uhnou na jih a naskočí na náš vlak za nádražím v San Antoniu. Měli tu trať o hodně kratší a tak měli být v San Antoniu skoro o den dřív než my. Poslední podívání do očí a kluci zmizeli ve tmě, každý se svým rancem a hrnkem na kafe u pasu.

Někde kolem Huntsville to koupil Red přímo do prsou. Brzdaři šli po nás zezadu, od konce vlaku a tak jsme museli na střechy vagónů a po nich utíkat směrem k lokomotivě. No a v osvětlené stanici, do které jsme právě vjeli, byl Red snadným terčem. Dostal to právě ve chvíli, kdy přeskakoval z vagónu na vagón, takže spadl rovnou pod kola. Krucinál! Ještě teď je mi z toho blbě - znal jsem ho několik let a byl to opravdu jeden z nejlepších kluků, co jsme kdy poznal."

"VVHHUUUUMMMMM" vlak vjel do třetího tunelu.

"Je to dobrý!", řval jsem do ozvěny rachotu kol, "za chvíli jsme v Mexiku."

Počkal jsem, až vlak vyjede z tunelu. "No a dál to Johnny znáš. Houstonem jsem projel celkem dobře, pak jsi naskočil ty a sám jsi viděl, že na náš vlak za San Antoniem nikdo nenaskočil. No, nemusí to nic znamenat, ale taky to může znamenat hodně. A víš, já začínám mít takovej pocit, že ty Boží mlýny co jsem ti o nich vyprávěl, začínají mlít. A hodně rychle."

Zastavili jsme v nějaký stanici a já jsem vytáhl originál kubánský doutník, ukousl špičku a v nastalém klidu se mi ho podařilo zapálit. Našel jsem jich u toho poldy celou krabičku, ale tohle už byl poslední. Škoda. Měl jsem s tím doutníkem radši počkat, až se rozjedem, je to ode mě blbost, protože v té tmě musí být vidět z pěkný dálky. Ale co - čert to vem.

Zase jsme se rozjeli. Trhlo to vlakem, zarachotily řetězy a vagóny začaly opět zpívat své stále se zrychlující DUN - DUN - DUN - DUN. Tu naši milovanou píseň. A vlak stále nabíral na rychlosti. V záři jisker jsme viděli, jak se had vagónů před námi pohupuje chvíli doleva a chvíli doprava, podle směru zatáčky. Byla tma jak v ranci, ale my přímo cítili tu dunící masu železa pod sebou. Prudký víchř nám chvílema bránil dechat.

"Hele koukej", řval Johnny, "koukej na ty světla vzadu!" A opravdu, na konci vlaku jsme chvílema zahlédli lucernu.

"Dělej", křičel jsem s doutníkem v hubě Johnymu skoro do ucha, "musíme na střechy vagónů a utíkat dopředu k lokomotivě. Získáme tím čas."

"Tunel už tu žádný není?"

"Není. Neboj se Johnny, ten poslední, třetí, jsme přece už projeli. Jel jsem tudy mockrát, naposledy asi před rokem." Chytil jsem se železného oka a vyšvihl se nahoru na střešku.

Ta chvíle bude strašit Johnnyho dlouhá léta. Tisíckrát se bude v noci budit a sahat si na obličej, aby si setřel ty desítky krvavých kapiček.

"Liu?"

"Ano?"

"Už tady ten vlak měl dávno být. No nevádí, počkáme si na něj třeba do rána. Jenom mě mrzí, že první vlak, který projede naším tunelem, musí jet zrovna v noci. Chtěl jsem vidět ve dne, jak se vynoří z tunelu. No co, počkáme."

"Víš, tohleto je zrovna to, co mě na tý naší práci baví. Že je za náma vidět kus práce. Že si můžu říct, že na trati mezi San Antoniem a Mexikem byly donedávna jen tři tunely a že zrovna my jsme postavili ten čtvrtý. Že jsme zase o kousek narovnali tu trať. Víš, včera povídal Lee, ten šedivej minér, že teď to bude vlakům trvat asi o půl hodiny míň - když jako pojedou tím naším tunelem."

"Takhle já nikdy neuvažuju. Pro mě je hlavní, že dobře platěj."

Parta Číňanů, zaměstnaných na stavbě železničních tunelů, trpělivě čekala. Byli zvyklí čekat. A když se pak vlak konečně objevil, bylo to pro ně zklamání. Celou tu dobu, co zde stavěli tunel, celý ten dlouhý půlrok, čekali na tuto chvíli, ale nyní z vlaku viděli jen několik střech nákladních vagónů, ozářených chomáčem jisker. Slyšeli, jak rychle sjíždí dolů do údolí, do Mexika.

A tak vlastně jen vítr, hravě táhnoucí jednou sem a podruhé tam novým tunelem, byl spokojen. Dlouhými šluky bafal z kubánského doutníku, který ležel v tunelu vedle kolejí.

David Kohout - Davy

Trapsavec 1987

3. místo próza začátečníků